

Първиятъ снѣгъ.

Заоблачи се, затъмни се небето, студенъ вѣ-
търъ силно завѣ изъ полето. Мъгли по баири.
Вѣтъръ дѣца лѣниви, бавно се влачатъ, нижатъ
и по-лека лека къмъ полето ей сега ще се при-
ближатъ.

Но ето, че вѣтъръ духна отъ баира, разка-
ра мъгли и силно засвири, като съ бурия.

Вѣтърътъ задуха по-силно и ей бѣла снѣ-
жинка една се мѣрна, прѣхвъркна: слѣдъ нея
друга забърза, забѣгна. Послѣ третя, четвърта,
а слѣдъ тѣхъ още много тѣхни другарки хвър-
катъ, прѣскаатъ се, пакъ се сбиратъ и носени
отъ вѣтъра не далечъ отъ тукъ, надъ покриви
и земя, се спиратъ.

Дѣчица на дворъ излизатъ и съ радостни
сърдчица, зарумени личица, припкатъ, скачатъ,
сладичко се смѣятъ; послѣ дружно пѣсень за
зимата пѣятъ:

Де, де, де,

Пакъ снѣгътъ дойде...

Снѣгътъ все вали, вали. Той земята побѣли.
Въ рѣцѣ го дѣчица улавятъ, топки отъ него
правятъ. До залѣзъ слѣнце хвъргатъ, мѣрятъ
се и наиграни до сита въ къщи се прибиратъ.

Прѣзъ нощта снѣгътъ все си вали, натру-
пва врѣдъ земята и я съ нова гиздава прѣмя-
на прѣмени.

Рѣчицата шумлива, скоклива, съ снѣгъ по-
крита, съ ледъ обвита, не шуми като напрѣдъ.
Дѣчица заобикалятъ леда, поглеждатъ и се пакъ
назадъ повръщатъ. Шейнитѣ взематъ, бързатъ,
да се по леда наплъзгатъ.